

Hoofdstuk 1

De spiegel bij de wc's zit vol opgedroogde spetters, toch kan ik de rode randen rond mijn ogen duidelijk zien. Als ik dat kan, kunnen anderen het ook. Nog niet naar Nederlands dus! Ik buig me over de wastafel en voel aan de huid van mijn oogkassen: dik, opgezwollen. Dat zo'n korte jankbui dit allemaal teweeg kan brengen ... Maar daarover piekeren helpt me geen steek verder. Hoe krijg ik deze ravage weg? Komkommerschijfjes? Heb ik niet. Ijsblokjes? Waar zou ik die vandaan moeten toveren?

Water dan. Ja, dat helpt ook. Koud water!

De bel van het tweede uur rinkelt als een malle door de kleine ruimte. Van Oudenaarden zal me wel als absent noteren of als te laat. De klas weet immers dat ik er het eerste wel was. Hopelijk komt niemand op het idee me te gaan zoeken. Automatisch draai ik me een halve slag, zodat ik me tegen de deur kan laten vallen mocht iemand 'm open proberen te duwen. Slaat nergens op. Wie gaat mij nou zoeken? Liv zou dat doen maar die is naar het ziekenhuis; controle voor haar diabetes.

Ik sta weer voor de wastafel, klem mijn handen om de rand en inspecteer opnieuw mijn ogen: nul verbetering.

Eigenlijk ben ik helemaal geen janker. Als die vrouw van Engels net alleen maar had gezegd dat ik er slecht voor-

stond, was er niets aan de hand geweest. Zelf had ik ook wel in de gaten dat deze nieuwe onvoldoende mijn gemiddelde onder de streep trekt.

Ik geef een zwiep aan de hendel van de kraan, vang het koude water op en plens het tegen mijn ogen.

Voor wiskunde sta ik een 4,8, voor geschiedenis een 5,1 en voor Engels nu dus een 5,3. En dat door zo'n achterlijke Engelse gatentekst. Echt niet grappig om meteen na de meivakantie een dikke onvoldoende terug te krijgen ... Maar pas toen dat mens begon over mijn positieve werkhouding, werd het warm achter mijn ogen.

Nog voor de eerste bel was gegaan, dromden we het lokaal uit en toen stond ze ineens naast me. 'Het gaat niet zo lekker met je cijfers, hè Maura?'

Zonder haar aan te kijken schudde ik mijn hoofd.

'Je overgang naar de examenklas komt in gevaar.'

Du-uh, zover was ik zelf ook al.

Ik was inmiddels alleen met haar overgebleven in het lokaal. Ze trok de deur dicht en kwam voor me staan. Met haar hoofd een tikje schuin keek ze me vriendelijk aan. Misschien is begripvol een beter woord, of medelijdend. 'Volgens mij ben jij typisch zo'n leerling die altijd plichtsgetrouw haar huiswerk doet.'

Gelijk voelde ik mijn keel opzetten, kippenviel op mijn armen. Ze had gelijk! Ik probeerde mijn tranen weg te knippen. In een flits trokken al die keren aan me voorbij dat ik had

zitten zwoegen op mijn schoolwerk. Woordjes stampen tot laat in de avond. Sommigen maken en opnieuw maken en nog eens. Eindeloos mezelf overheoren. Verslagen en presentaties sowieso altijd op tijd inleveren. En dan dít resultaat ... Ik veegde mijn wangen droog. Ze waren in no time weer nat. Snikkend duwde ik mijn gezicht in de holte van mijn elleboog. De bel ging.

Geroezemoes op de gang.

‘Maura?’ Haar hand op mijn schouder.

Ik wilde wat terugzeggen maar huilen en praten matchen niet.

Haar volgende klas verzamelde zich voor het lokaal.

‘Zo te merken heb ik een teer punt bij je geraakt.’

Enkele leerlingen bonkten tegen de deur.

‘Bent u er niet?’

‘Mrs. Robinson, whére áre yóú?’

‘Dit lijkt me niet het goede moment om door te praten’, zei ze terwijl ze naar haar bureau liep en een doos met tissues pakte.

‘Als een docent er niet is, mag de klas naar de aula’, blèrde een van de meiden op de gang.

Mevrouw Robinson trok een paar tissues uit de doos en gaf ze me. ‘Hopelijk vind jij ook dat we hier op een ander moment over door moeten praten.’

Ik depte mijn gezicht droog, wist dat ik het niet kon maken om ‘nee’ te zeggen. Tenslotte was zij ook nog eens mijn mentor.

Ik knikte traag.

‘Wat mij betreft wachten we hier niet te lang mee. Vanmiddag na het zevende?’

‘Is goed.’ Ik vond het allemaal prima, als ik maar weg kon. Ik gooide de natte tissues in de prullenbak, haalde mijn neus op en vluchtte met mijn blik loodrecht omlaag het lokaal uit.

Jammer dat ik geen tissues meer heb, dan kon ik die natmaken en tegen mijn ogen houden. Nu ik alleen mijn handen heb om water te verplaatsen, wordt er meer nat dan ik zou willen. Even zoeken of er andere oplossingen zijn. Ik pak mijn telefoon en google op huilogen onzichtbaar maken. Hmm, ze noemen hier ook allerlei maniertjes, waar ik nu niets mee kan. Zakjes kamillethee, melk met citroen ... Ik scrol omlaag. Koud water, daar ben ik al mee aan het klungelen. Verdoezelen met make-up; heb ik niet. Trommelen ... Huh, wat bedoelen ze daarmee? *Tik in trommelende bewegingen met je vingertoppen rond je ogen, lees ik. Het vocht zal zich verspreiden, waardoor de zwelling verdwijnt.* Het proberen waard. Ik berg mijn telefoon op en begin gelijk.

Hoelang zou je dit moeten doen? Dat staat er niet bij. Zo langzamerhand moet ik eigenlijk wel eens naar de les. Toch kies ik ervoor nog even door te gaan. Ondertussen bekijk ik mijn spiegelbeeld opnieuw. Middenblond haar in een hoge knot. Ik had liever zwart haar gehad of lichtblond of koperkleurig, net als Isabel. Mijn kleur is zo gewoontjes. Net als de kleur van mijn ogen trouwens: grijs ... Hoe doorsnee wil

je het hebben? Dan Liv, die heeft van die prachtige helblauwe ogen. En die van Jenthe zijn zo mooi diepbruin. Jenthe krijgt ook al bij de eerste zonnestralen een bruin velletje. Ik niet, ik heb zo'n fletse huid. Flets, dat is eigenlijk hoe ik helemaal ben. Ik blink nergens in uit. Ik ben een grijze muis. Met rode randen om haar ogen. Hoewel ...? Ik draai wat met mijn gezicht zodat ik het van verschillende kanten goed kan bekijken. Hé, het lijkt toch wel wat minder. Mooi zo.

Misschien is het een goed idee mijn vingers nat te maken en dan nog even verder te trommelen. Trommelen met koud water, dat moet twee keer zo goed helpen. En daarna naar de klas.

Net als ik mijn handen onder een harde straal houd, gaat de deur open.

Verschrikt kijk ik opzij en krimp ineen: Lotte ...

‘Wat doe jij hier?’ vraag ik meteen. ‘Heeft Van Oudenaarden dit bedacht of jijzelf?’

Er verschijnt een diepe frons op haar gezicht. ‘Bedacht? Wat bedacht?’

‘Nou, om mij te gaan zoeken.’ Ik zet de kraan uit en wapper het water van mijn handen.

‘Waarom zou iemand jou moeten zoeken?’

‘Du-uh, wat denk je zelf? Omdat ik niet in de les ben.’ Met felle bewegingen droog ik mijn handen af aan mijn rok. Echt Lotte om zo wazig te reageren.

Ze haalt haar schouders op. ‘Wij hebben gezegd dat je in gesprek was met mevrouw Robinson. Van Oudenaarden

vroeg niet door. Enne ...’ Ze lacht een kort lachje. ‘Ik moet gewoon nodig naar de ... je weet wel.’ Geschrokken komt ze een stapje dichterbij. ‘Heb je gehuild, meis?’

‘Nee, dat kun je niet meer zien.’ Terwijl ik het zeg, besef ik hoe belachelijk het klinkt.

‘Zeker om je slechte cijfers? Ik hoorde net dat Robinson erover begon. Is ook balen maar: don’t give up! Never give up! Weet je, vorig jaar aan het eind van de tweede klas stond ik er ook echt vre-se-lijk voor. Ik dacht: dit gaat nóóit meer goedkomen. Ik blijf zitten. Al mijn lieve klasgenoten raak ik kwijt.’ Ze gooit haar handen in een gebaar van vertwijfeling in de lucht. ‘Maar ik heb een peptalk tegen mezelf gehouden. “Lot”, zei ik. “Be strong, ga ervoor!” Nou, toen heb ik er een schep bovenop gedaan en het uiteindelijk toch gered. Misschien moet jij dat ook doen, meis. Never give up!’

Ik voel mezelf verstarren. Alleen al om dat ‘meis’ zou ik willen gaan gillen. En om dat ‘schempje erbovenop’ zou ik zo weer kunnen gaan janken. Heel hard. Maar ik hou me in, want anders maak ik het rodeogendrama alleen maar groter.

‘Als ik je een tip mag geven’, gaat Lotte op haar mierzoete toontje verder. ‘Trommelen rond je ogen helpt tegen die rode zwellingen. Kijk zo.’ Ze doet precies wat ik de laatste minuten heb staan doen. ‘Of koud water ertegenaan ...’

‘Lotte ... alsjeblieft ... Hou op.’ Met een ruk draai ik me om. ‘Ach, je hebt helemaal gelijk, meis. Wat kan het jou ook sche-

len dat de klas ziet dat je hebt gehuild. Ze zullen heus wel begrijpen dat dat door het gesprek met Robinson komt.’

Ik hoor haar een van de wc’s in gaan. ‘Echt sterk, meis, dat je lak hebt aan wat anderen van je denken. Hou dit vol. Be strong.’

‘And never give up’, mompel ik nijdig met een Lotte-stemmetje.

Ik zit in een fantastische klas, dat blijkt nu maar weer eens. De meesten houden hun aandacht strak gericht op Van Oudenaarden als ik de les binnensluip. Sjoerd geeft me een bemoedigend knikje en Jisca een kneepje in mijn arm als ik naast haar schuif. Niemand die me stiekem zit te beloeren, terwijl dat heel makkelijk zou zijn bij deze U-opstelling. Zo te horen is Van Oudenaarden bezig het huiswerk te bespreken. Zou handig zijn als hij de oefening niet alleen besprak, maar ook liet zien op het digibord.

Ik sla mijn werkboek open en Jisca wijst aan waar we zijn. O, ja, het ging over verschillende soorten teksten.

‘Het recept in oefening 2a, wat voor type tekst is dat?’ hoor ik Van Oudenaarden vragen.

Vingers gaan omhoog.

‘Instructietekst’, antwoordt Nathan als hij de beurt krijgt.

‘Schrijf jij de antwoorden nu maar gewoon op, Milan’, wijst Van Oudenaarden naar een jongen schuin tegenover me.

‘Als het niet helder is, hoor ik het graag. Je mag ook na de les bij me komen.’

‘Dank u, meneer, komt goed’, zegt de jongen, terwijl hij zijn hand door zijn haar haalt.

Dit is natuurlijk die nieuwe leerling. Die zou inderdaad vandaag komen.

Hij komt uit Zeeland. Grappig, ik ben daar ook geboren en opgegroeid. In de brugklas ben ik vanuit Middelburg hierheen verhuisd. Milan zal wel voorgesteld zijn aan de klas toen ik er net nog even niet was. Gave naam trouwens: Milan ... Heftig om een paar maanden voor het examenjaar op een andere school te moeten starten. Toch maakt hij een relaxte indruk, hij zit een beetje onderuitgezakt op zijn stoel, voeten losjes tegen elkaar. Een steenrode polo omspant zijn – wow, best wel brede – borstkas. Kraag omhoog, trui over zijn schouder, de mouwen in een knoop. Hij is lang. Al kun je je daar op verkijken als iemand zit, maar hij steekt duidelijk uit boven de jongens die naast hem zitten.

‘En dan de column in 2b?’ Met trage passen loopt Van Oudenaarden de U in. Voor mijn tafel blijft hij staan. ‘Wat denk jij, Maura?’

Mijn blik schiet terug naar de antwoorden die ik gisteravond heb opgeschreven.

‘Ai, ai, ai, jij had je hoofd er niet bij. Ik raad je met klém aan dat voortaan wel te doen, Maura!’

Nou ja zeg! Let ik ook eens een keer wat minder goed op, krijg ik dit gelijk naar me toe geslingerd. Die docenten hebben zeker met elkaar over mijn slechte cijfers zitten beppen. ‘Meneer!’ klinkt Lottes stem verontwaardigd.

Van Oudenaarden kijkt Lotte over de rand van zijn bril aan.
‘Wat is het probleem?’

‘Dat u Maura een uitbrander gaf. Beseft u wel hoe uw woorden bij haar binnenkomen?’

Ik veer op. We gaan het hier toch, please, niet meemaken dat Lotte zich met mijn zaken gaat bemoeien?

Ja, dus. Ze zet haar ellebogen op tafel, weeft haar vingers door elkaar en laat haar kin erop rusten. ‘Dit kan Maura er vandaag echt niet bij hebben, meneer. Uw timing is zóóó níét oké. Maura is namelijk het eerste lesuur aangesproken door mevrouw Robinson over haar slechte resultaten en vervolgens compleet overstuur geraakt.’ Met haar vingers trekt ze denkbeeldige tranen uit haar ogen.

Néé, dit geloof je toch niet! Moet iedereen, echt iedereen die het nog niet in de smiezen had, weten dat ik net heb staan janken? Raar, maar vanuit mijn ooghoeken probeer ik Milans reactie te peilen. Hoe suf moet ik overkomen op hem? Hoe moet ik reageren op deze act van onze dramaqueen? Haar bedanken? Haar verhaal ontkennen? Helemaal niet reageren? Ik kuch, schraap mijn keel en ineens vliegt het zomaar uit mijn mond: ‘Betogende tekst, meneer.’ Hopelijk maakt mijn ijzige toon duidelijk dat ik het voorlopig met NIEMAND over mijn rampzalige situatie wil hebben.

‘Correct, Maura’, zegt Van Oudenaarden, terwijl hij, met zijn blik op het opengeslagen boek in zijn handen, rustig achteruit stapt.

Hij negeert Lottes geleuter gewoon! Nooit verwacht dat hij

zo tof kon zijn. Met mijn rode pen zet ik een zwierige krul door het goede antwoord; correct, Maura!

‘Dan wil ik nu een nieuwe opdracht met jullie bespreken’, vervolgt Van Oudenaarden. ‘Een opdracht voor twee die alles met deze leerstof te maken heeft: Wie ben jij? Uit wat voor gezin kom je? Hoe woon je? Wat is je passie? Wat voor belangrijke karaktertrek heb je? Dat gaat jouw klasgenoot ontdekken en vice versa.’

‘Huh, hoe moet je dat ontdekken?’ roept Sjoerd door het lokaal.

‘Gewoon het gesprek met elkaar aangaan.’ Van Oudenaarden laat zich op zijn bureaustoel zakken.

Dit is minder tof. Als ik ergens geen zin in heb, is het wel om met een ander over mezelf te praten!

‘Dit heeft toch niets met deze leerstof te maken?’ Weer Sjoerd. Hij trekt geïrriteerd aan de koordjes van zijn hoody. ‘Alles!’ Van Oudenaarden leunt achterover en begint te stralen. ‘Je gaat over de ander schrijven en je mag zelf kiezen welk type tekst je daarvoor gebruikt. Je kunt het in een schema weergeven, dan heb je een informatieve tekst, maar je kunt er ook een verhalende tekst van maken. Dan moet je denken aan een realistisch verhaal, een brief of een liedtekst. Snap je?’

‘Ik snap wat u bedoelt’, sputtert Sjoerd. ‘Maar ik zie nog niet voor me hoe ik dit ooit voor elkaar moet krijgen.’

‘Nee’, valt Nathan hem bij. ‘Dit is veel te moeilijk voor ons.’ Nou, daar heeft Nathan helemaal gelijk in! Jenthe en Isabel

zitten op het vwo, die zouden deze opdracht zo maken. Zeker Jenthe. Die wordt compleet gelukkig als ze weer een stuk voor de schoolkrant mag schrijven. Niet dat ze er ooit over opschept. Isa ook niet. Ze zijn slim op een niet-nerdy manier.

‘Geen paniek’, sust Van Oudenaarden. ‘Ga er gewoon eens rustig voor zitten en dan borrelen de ideeën vanzelf op.’

Er klinkt ontstemd gemompel om me heen.

‘Misschien is het een idee om de interviews bij elkaar thuis af te nemen, dan heb je gelijk een goed beeld van elkaars woonsituatie. Hoe dan ook, over twee weken leveren jullie deze opdracht in. Het cijfer dat je ervoor krijgt, telt net zo zwaar mee als dat van een hoofdstuktoets.’

Zwaar dus! Ik klik mijn balpen uit en aan op het tafelblad. Voor Nederlands sta ik een dikke zes. Misschien kan ik mijn gemiddelde met deze opdracht ophalen en met een zeven een vijf voor een ander vak compenseren? Geen idee eigenlijk hoe dat werkt, maar ik moet in ieder geval gaan voor deze opdracht, hoe waardeloos die ook is. Ik voel Jisca’s elleboog tegen mijn arm: ‘Wil je met mij? Of ... liever met Liv?’ Waarschijnlijk leest ze mijn voorkeur af van mijn gezicht, want ze begint verontschuldigend te fladderen met haar hand en draait zich naar Maud.

Ja, als het dan toch moet, doe ik dit het liefst met Liv.

Zo’n beetje iedereen zit te seinen naar elkaar om een tweetal te vormen, maar Van Oudenaarden heeft een ander plan: ‘Ik heb koppels gevormd via de namenlijst.’ Hij beweegt zijn

muis over het bureau en tuurt naar het scherm van zijn laptop.

Nee hè! Dat gaat 'm dus niet worden met Liv, want zij heet Veenstra en ik Scholten.

Argh ... Ik kan op het nippertje een gil binnenhouden. Dan moet ik met Lotte!

Lotte Stuts ... Natuurlijk! Ik ben nummer vijftien op de lijst en zij nummer zestien.

Van Oudenaarden is de namen van zijn koppels al aan het opdreunen: 'Nathan Blaak met Maud van de Bovenkamp.'

Ik ga dit niet doen! Ik ga deze opdracht NIET samen met Lotte doen. No way!

'Jesper Mulder met Josh Nijkamp.'

Hopelijk is er te praten met Van Oudenaarden, net reageerde hij ook toffer dan verwacht. Zo niet, dan weiger ik. Liever een vette onvoldoende dan dit doen met Lotte!

'Milan Rademakers en Maura Scholten. Lotte Stuts en Jisca Tamerus.'

Huh? Ik voel mijn mond openzakken ... Hoe kan dat nou? Rademakers, Scholten, Stuts ... Als ik in mijn hoofd nog bezig ben met zoiets als een alfabetische volgorde en het langzaam tot me doordringt dat ik doorgeschoven ben naar plek zestien, merk ik dat Milan mijn blik probeert te vangen. 'Straks in het tussenuur even wat afspreken?' vraagt hij met een brede glimlach.

Hij hoeft natuurlijk niet te vragen wie Maura Scholten is.

Ik steek mijn duim op, probeer terug te smilen, maar het

gaat niet van harte. Natuurlijk ben ik blij dat ik niet met Lotte
hoef, maar deze opdracht doen met een nieuwe is ook een
lastige. Nog voordat we elkaar ook maar één minuut heb-
ben gesproken, weet hij al een paar harde feiten over me:
Maura Scholtens leerprestaties zijn dramatisch en ze is een
hypergevoelige jankebal.

Met dank aan Lotte.